

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN HET V.V.A.

VERBOND DER VLAAMSE ACADEMICI

Nr. 26 - FEBRUARI 1979.

VIVAT ACADEMIA

sekretariaat :
em. jacqmainlaan 126
1000 brussel - tel. 02 - 218 68 20 - pr 000-0429238-13

verantwoordelijk uitgever :
lic. hugo hermans
oude kerkstraat 56, 2000 antwerpen

Men verwijt de Vlamingen vaak hun frustratiegevoelens, die hen tegen de klagmuur brengen. Men vergeet soms dat wij alleen vragen op een gelijkwaardige manier behandeld te worden. Deze gelijkwaardigheid bestaat niet en zullen wij nooit verkrijgen indien wij niet over ons eigen lot mogen beschikken en de ons toekomende middelen zelf mogen besteden. Onze politici en wij allen dragen een zware verantwoordelijkheid tegenover ons volk. Door de Vlaamse beweging werd Vlaanderen onttrokken aan de Franse cultuur. Indien wij er niet in slagen een eigen Nederlandse cultuur uit te bouwen die evenwaardig is, hebben wij onze gemeenschap bedrogen. Niet de massa maar alleen een universitaire en wetenschappelijke elite is bekwaam om ons volk op internationaal niveau te brengen. Literatuur, sport en muziek zijn wel interessante kultuurelementen ; de basis is de wetenschap. Indien wij daarin mislukken, zouden wij beter met de Vlaamse beweging nooit begonnen zijn.

(Slot van de rede van Rektor De Somer, uitgesproken op onze algemene vergadering - zie verder in dit nummer.)

BETAAL UW BIJDRAGE voor het academiejaar 1978-'79 door storting op postrekening 000-0429238-13 van Verbond der Vlaamse Academici, Emiel Jacqmainlaan 126, 1000 Brussel. Vermeld de afdeling waartoe U wilt behoren, indien U **niet** geografisch bij de afdeling van uw woonplaats wenst te worden ingedeeld. De bijdragen blijven onveranderd : steunende leden 1000 fr. of meer, gewone leden vanaf het zesde jaar na promotie 500 fr., pas-afgestudeerden de eerste vijf jaar na promotie 200 fr., dienstplichtigen 200 fr., bijkomende leden, ook academici in hetzelfde gezin, per persoon 100 fr., vrijblijvend clubgeld voor Antwerpen of elders 100 fr. Vergeet niet bij de overschrijving duidelijk de bestemming te vermelden. De bijdrage kan ook aan de plaatselijke afdeling worden betaald. WERF OOK NIEUWE LEDEN, aldus maakt U het V.V.A. sterker : zo kan het meer doen voor de Vlaamse zaak in het algemeen en voor de zaak der academici in het bijzonder. Het Centraal Sekretariaat is open van 9.30 tot 15 uur, op alle werkdagen behalve woensdag. 's Avonds of tijdens de schoolvakantie is de sekretaresse, Mw. Dekleermaeker-De Mulder te bereiken op het telefoonnummer 02/358 50 19.

ALGEMENE LEDENVERGADERING

AKADEMIEJAAR 1978-79

op 18 november '78 in het Rockoxhuis te Antwerpen

I. Verslag van algemeen sekretaris lic. sc. inf. Leo Dekleermaeker :

„Bestuurstechnische en ideologische balans van één jaar V.V.A.-werking.”

Het academiejaar 1977-78 werd op het zuiver organisatorisch vlak vooral gekenmerkt door de statutaire vernieuwing van een aantal belangrijke mandaten in de bestuursorganen van het Verbond. Het Dagelijks Bestuur heeft geoordeeld dat in de huidige omstandigheden, waarbij de Vlaamse kultuurverenigingen een bijna permanente waakzaamheid aan de dag dienen te leggen, het niet opportuun zou zijn om tot vervanging van de algemene voorzitter over te gaan. De zeer recente aktualiteit leert dat het Dagelijks Bestuur hierbij wijs gehandeld heeft.

Daarom werd dr. med. André van Lerberghe door de V.V.A.-bestuursinstanties aangezocht om het mandaat van Algemeen Voorzitter voor een beperkte periode te blijven waarnemen. Hiertoe werd besloten tijdens de statutaire vergadering van de Centrale Raad op 21 oktober 1978 te Brussel, na de noodzakelijke statutenwijziging waarvan reeds in het Vivat-nummer 25 van december 1978 (op pagina 5) melding werd gemaakt.

Verder werden ook de mandaten vernieuwd van dr. jur. Jan Debeuckelaere als ondervoorzitter en van ir. Erik Brinckman als algemeen penningmeester. Laatstgenoemde kan bovendien met voldoening terugblikken op dit boekhoudkundig jaar, dat nogmaals met een batig saldo kon worden afgesloten.

De afdelingen Meetjesland en Waasland zijn onder een zeer goed gesternte van start gegaan, vermits ze in één jaar tijd kwalitatief en organisatorisch zijn uitgegroeid tot twee van de meest representatieve V.V.A.-afdelingen. Bovendien werd er intens verder gewerkt aan de grootschalige en systematische aanpak inzake ledenwerving: een promotiepolitiek die nu reeds sinds twee jaar met succes wordt doorgevoerd dank zij de nauwe samenwerking tussen het centraal sekretariaat en de verschillende afdelingssekretariaten. Hierbij gaat onze bijzondere dank ook uit naar de rektoren van de vier grote Vlaamse universiteiten, met name de KUL, RUG, VUB en de UIA, die ons bereidwillig de lijsten hebben overgemaakt van de afgestudeerden van dit academiejaar. Dit had voor gevolg dat het centraal sekretariaat een kleine achtduizend adressen geografisch mocht sorteren en versturen naar

de plaatselijke V.V.A.-afdelingen, waar de uiteindelijke ledenwerving zijn beslag kon krijgen. Deze en andere bijkomende opdrachten, zoals het adresseren van omslagen voor de afdelingssekretariaten en de coördinatie tussen de koepelverenigingen (Egmontkomitee en Overlegcentrum) en de V.V.A.-afdelingen, maakten een ingrijpende rationalisatie van het sekretariaatswerk noodzakelijk. Dank zij de deskundige inbreng van de algemene penningmeester kon het centraal sekretariaat worden uitgerust met een aangepaste voorziening, die o.m. de routinematige opmaak van ledenlijsten moest vereenvoudigen. Het systeem dat momenteel vrijwel operationeel is laat bovendien ten voordele van de afdelingssekretariaten een veel ruimere dienstverlening toe dan voorheen het geval was.

Verder is er de universitaire en post-universitaire problematiek, een van de statutaire interessevlakken van het V.V.A., waarover tijdens dit academiejaar voornamelijk denkwerk werd verricht. Deze studie, binnen en buiten de speciale werkgroep van de Centrale Raad, waarvan ir. R. De Rijcker, voorzitter van de afdeling Antwerpen, de initiatiefnemer en de bezieler is, moet uiteindelijk leiden tot een compilatie van informatiegegevens, die via Vivat naar de basis zullen worden doorgespeeld.

Wat ons in dit verband persoonlijk bijzonder verheugt, dat is de groeiende interesse vanwege de V.V.A.-leden voor deze problematiek. Het is een belangstelling voor de problemen rond de toekomstmogelijkheden van de universitair afgestudeerden, zowel als voor de opdrachten die voor de academisch geschoolden zijn weggelegd in een maatschappij die in volle mutatie is; ze klinkt ondermeer zeer sterk door in de programma's van de afdelingsactiviteiten van het voorbije jaar.

Ten bewijze vermelden we hierna een aantal onderwerpen die dit jaar door diverse sommiteiten uit de Vlaamse universitaire wereld, o.m. ook tijdens vergaderingen in de V.V.A.-afdelingen, naar voor werden gebracht.

- dr. André Bonte (directeur van de dienst voor studieadvies van de RUG) „Hoger-gediplomeerden in de jaren zeventig, van onderscholing naar overscholing” en „Naar de nulgroei van de universiteit”.
- dr. Karel van Goethem (directeur rectoraat-akademische planning UIA) „Universiteiten in Vlaanderen: taakverdeling, integratie, coördinatie” en „Rationalisatie van het universitair onderwijs in Vlaanderen”.

- rektor prof. dr. Lode Verhaegen (rektor Limburgs universitair centrum) „Hoger onderwijs: crisis of kans, samenwerking tussen diverse vormen van hoger onderwijs”.
- rektor prof. dr. A. De Groodt-Lasseel (rektor RUCA) „Taken van de huidige universiteit”.
- rektor prof. dr. Vandendriessche (rektor UIA) „De ene Universiteit Vlaanderen”.
- rektor prof. dr. Cohen (rektor van de universiteit te Leiden) „De Universitas Neerlandica”.
- minister R. Vandekerckhove (minister van het wetenschapsbeleid) „Werk(loos) na de universiteit”.

In het verlengde van deze thema's moet ook de welhaast historische gastrede van KUL-rektor Piet De Somer betreffende de kultuurautonomie en de universiteit, uitgesproken tijdens de algemene vergadering, worden gesitueerd. Juist daarom wordt deze rede in de hiervolgende bladzijden integraal overgenomen.

In de geest van deze stellingen en in een nauwe samenspraak met de VLIR - de Vlaamse Interuniversitaire Raad -, die op donderdag 12 januari 1978 via een dekreet van de kultuurraad de langverwachte wettelijke bestaansreden toegezegd kreeg, moet de toekomstige V.V.A.-werking op dit stuk worden gezien: een breed-akademische aktie die zijn weerklank o.m. moet vinden in de werkzaamheden van de werkgroep van de Staten Generaal, die zich meer speciaal zal bezighouden met de levensbeschouwelijke vrijheden en de universitaire problematiek.

II. Toespraak van Algemeen Voorzitter dr. André Van Lerberghe

Mijnheer de Rektor, Dames, Heren, Vrienden leden,

Van harte welkom op deze algemene ledenvergadering. Traditioneel opent de algemene ledenvergadering, zij het wat laattijdig, het nieuwe academiejaar van onze vereniging, en het is onze taak op deze dag, samen het voorbije jaar te overschouwen, en de richtlijnen voor de komende maanden vast te leggen.

Het past dat wij eerst onze betreurde oud-algemeen voorzitter, de heer Paul Beeckman gedenken.

De heer Beeckman was een der oprichters van ons Verbond, in de moeilijke tijd na de Tweede Wereldoorlog. Gedurende vele jaren heeft hij zijn beste krachten aan onze vereniging gewijd.

Bij de leden van de centrale raad, en bij al degenen die met hem in contact kwamen, zowel buiten als binnen onze vereniging, genoot de heer Beeckman een onbetwist gezag. Dit dank zij zijn strijdbaar Vlaams verleden, dank zij zijn grondige kennis van de Vlaamse problematiek en niet in het minst door zijn bezadigd maar tevens be-
slist optreden.

Hij is steeds een toonbeeld geweest van standvastigheid en trouw. In 1968, op een leeftijd waarop velen reeds denken de strijd aan anderen te mogen overlaten, heeft hij het algemeen voorzitterschap aanvaard. Gedurende vier jaar heeft hij met grote toewijding de leiding van ons Verbond waargenomen. Het was een periode van beginselvaste werking.

In 1972 heeft de heer Beeckman de leiding aan jongeren overgedragen, maar hij bleef, voor ons, een vaste rugge-
steun, en naar buiten, bleef hij de gezagsvolle vertegenwoordiger van onze vereniging.

Op 4 januari laatstleden, is hij van ons heengegaan. Wij verliezen in hem een wijs raadsman en een trouwe vriend.

Het voorbije jaar is voor het Vlaamse volk een woelig jaar geworden, een jaar van bittere strijd, tussen het blok van de Vlaamse Partijen, die het gemeenschapsakkoord afsloten, enerzijds, en de Vlaamse kultuur- en strijdverenigingen, anderzijds. Onenigheid en zelfs strijd, binnen de partijen en binnen de Vlaamse verenigingen.

Het heeft zeker geen zin de polemiek omtrent de voor- en nadelen, van dit akkoord, opnieuw te openen of de politieke oorzaken van het afspringen te onderzoeken. Vast staat, dat het akkoord nooit fundamenteel werd verbeterd, en dat het voortijdig einde van dit experiment in ruime kringen met opluchting werd begroet.

Het Verbond der Vlaamse Academici heeft vooral de nadruk gelegd op de grondbeginselen van de Vlaamse Beweging. Op de algemene ledenvergadering in Gent hebben wij verleden jaar uitdrukkelijk gesteld:

- dat wij streven naar het tot stand komen van een Vlaamse staat, in een Europese kontekst van eenwording
- dat in deze optiek iedere hervorming ertoe moet leiden dat het Vlaamse volk zijn bestemming in eigen handen kan nemen - dit geldt ook voor de Vlamingen in het hoofdstedelijk gebied Brussel -
- dat Vlaanderen binnen zijn grenzen over volledige staatkundige macht moet beschikken, zonder enige inmenging van een andere volksgemeenschap.

In het licht van de recente gebeurtenissen kunnen we thans de vraag stellen of de toestand sinds een jaar gunstig is geëvolueerd, of integendeel, door gebrek aan beginselvastheid, of door onderlinge strijd aanzienlijk is verslechterd.

Een eerste vaststelling is, dat het afsluiten van het gemeenschapsakkoord, en de beroering die errond is ontstaan, ons volk heeft wakker geschud. Velen die voorwendden dat de strijd gestreden was, hebben moeten ervaren, hoe Vlaanderen nog steeds moet toegeven aan de heerszucht van de Franstalige Brusselse bourgeoisie.

Anderen, vooral zakenlieden, die weinig oog hadden voor taalpolitieke strubbelingen, hebben moeten inzien, dat het Vlaamse volk, en dus ook de Vlaamse zakenwereld, verplicht zou worden, tot in lengte van jaren, een zware financiële tol te betalen aan de Franstaligen.

Tweede vaststelling : de arrogantie van de Franstalige politici heeft gedaan wat nóch de overredingskracht van de Vlaamse voormannen en denkers, nóch de rechtmatigheid van de eisen van de betrokkenen ooit heeft kunnen doen. Ze heeft de volksnationale bewustmaking bewerkt van de Vlaamse verkozenen in de arbeiderspartij.

De oprichting van een onafhankelijke Vlaamse arbeiderspartij is van het grootste belang voor de Vlaamse Beweging en voor de Vlaamse arbeiders zelf. De Vlaamse Beweging is uiteraard een sociale beweging. Te lang heeft een Franstalige overheersende kaste, de welvaart, de kulturele opgang en de hogere maatschappelijke integratie van brede bevolkingslagen in het Vlaamse land en nu nog in Brussel, belet.

Derde vaststelling : het openlijk samenspannen van Fransstalige Brusselse en Waalse politici, is een belangrijk nieuw politiek gegeven. Het is de bevestiging van de primauteit van de gemeenschappen tegenover de gewesten. Het toont de noodzakelijkheid aan de tweeledigheid in Brussel radikaal door te trekken op politiek en bestuurlijk vlak over alle materies waar dit enigszins mogelijk is. Een vierde belangrijk gegeven : de strijd om het politiek akkoord heeft geleid tot een stroomversnelling van de federalistische gedachte. Benevens de politieke en administratieve splitsing wordt in brede kringen nu sterk de nadruk gelegd op federalisatie op het financiële vlak. Het is een oplossing die ook beantwoordt aan een algemeen economische noodzakelijkheid. Ze verplicht iedere gemeenschap te streven naar een optimale benutting van de beschikbare middelen en ze is een essentiële voorwaarde voor een gezond financieel beheer.

Verder komen nog aan bod : ontwikkelingshulp, gerecht, onderwijs en wetenschapsbeleid.

Het Verbond der Vlaamse Academici hecht veel belang aan laatstgenoemde sectoren : nl. onderwijs en wetenschapsbeleid.

Verleden jaar op de algemene ledenvergadering, heeft de heer Rik Vandekerckhove, Minister van Wetenschapsbeleid, ons de status questionis geschetst van de Vlaams-Franse verhouding in die sectoren die van voornoemd ministerie afhankelijk zijn. Heden spreekt rektor De Somer over Cultuurautonomie en de Universiteit.

Het weze me toegelaten een korte parenthesis te openen. Het is niet mijn bedoeling hier reeds rektor De Somer in te leiden. Dit is de taak van de afdelingsvoorzitter de heer Rudi De Rycker. Wat ik hier wel wil benadrukken, is, dat de keuze van de gastsprekers, verleden jaar reeds, en ook vandaag, mede bepaald werd door de evolutie die onze vereniging de laatste jaren heeft doorgemaakt. Blikken we even terug. Op de algemene ledenvergadering in Steenokkerzeel in 1975 werd op initiatief van de gouv Brabant een ruime bespreking gehouden over de toekomstmogelijkheden van de afgestudeerden.

Later werd een bijzondere werkgroep opgericht onder het voorzitterschap van de heer Rudi De Rycker.

De statuten van onze vereniging werden aangevuld en

bepalen nu uitdrukkelijk dat het V.V.A. zich zal bekommeren om de problemen in verband met het universitair onderwijs en met de toekomstmogelijkheden van de academici, evenals met de verantwoordelijkheid van de academici in de maatschappij.

Met genoegten kunnen we vaststellen dat in de afdelingen hierop duidelijk wordt ingehaakt. Als recent voorbeeld herinner ik hier graag aan de opening van het academiejaar van de afdeling Antwerpen, waarop de rektor van het Rijksuniversitair Centrum Antwerpen, Professor De Groot-Lasseel handelde over „Taken van de huidige universiteit”.

De centrale raad stelt zich dan ook tot doel de initiatieven van de afdelingen samen met die van de bijzondere werkgroep, te coördineren en het nodige kader uit te bouwen, opdat het V.V.A. ten behoeve, zowel van de maatschappij, als van zijn leden een werkelijke inbreng zou kunnen hebben in verband met de opties die inzake de opleiding moeten worden genomen en omtrent alle problemen die de academici speciaal aanbelangen.

Tot besluit van de vaststellingen in verband met de algemene evolutie van de gemeenschapsproblemen, kunnen we zeggen dat de principes langs beide zijden zuiverder worden gesteld en dat er aldus meer kans is op een rechtvaardig en klaar akkoord.

De klemtoon wordt gelegd op onderhandelingen van volk tot volk. Een meer doorgedreven autonomie wordt nagestreefd.

De centrale raad heeft dan ook in het licht van deze evolutie, unaniem, in alle klaarheid en vastberaden volgend standpunt ingenomen :

1. De federalisering van de Belgische staat moet worden nagestreefd naar de twee volksgemeenschappen.
2. De absolute integriteit van het Vlaamse grondgebied moet in elk opzicht gewaarborgd worden.
3. In de hoofdstad moet de volledige gelijkberechtiging van de Nederlandstaligen, in rechte en ook in feite, worden verwezenlijkt.

Het hoeft geen betoog dat dit standpunt dat voor de Nederlandstaligen dezelfde rechten opeist als voor de Franstaligen, en dat in geen enkel opzicht de natuurlijke rechten van de Franstaligen tekort doet, toch op geen begrip van hunnentwege zal kunnen rekenen.

Vlaanderen hoeft alleen op zichzelf te rekenen : op eigen beginselvastheid, op eigen kracht en samenhangigheid.

Daartoe is het nodig dat de tegenstellingen van het voorbije jaar worden opgeruimd, dat er overleg tot stand komt onder de Vlaamse partijen en de Vlaamse culturen en strijdverenigingen, dat men in Vlaanderen opteert voor een geest van filosofische vrijheid en verdraagzaamheid, dat ten slotte ieder van ons, academici, zijn verantwoordelijkheid opneemt.

Dan alleen kan een eerlijk akkoord worden afgesloten. Een akkoord dat ons in staat stelt onze eigen bestemming in handen te nemen, onze eigen toekomst uit te

bouwen, onszelf op te werken tot een volwaardige volksgemeenschap in Europa.

Het Verbond der Vlaamse Academici is bereid, met alle verenigingen en partijen samen te werken om dit doel te verwezenlijken.

III. Akademische rede van Rektor K.U.L. Prof. Dr. Piet De Somer

„UNIVERSITEIT EN GEMEENSCHAP”

DAMES en HEREN,

Toen ik aanvaardde deze spreekbeurt voor u te houden, kon niemand voorzien dat we nu in de kiesstrijd zouden zitten. Dat geeft alleen maar meer geladenheid aan het onderwerp. Ik wil beginnen met u mijn besluit mee te delen, nl. dat de Vlaamse gemeenschap een zelfstandige politiek moet kunnen voeren inzake universitair onderwijs en wetenschappelijk onderzoek. Dit is altijd mijn stelling geweest, en ik ben de overtuiging toegedaan dat dit probleem kan opgelost worden onafhankelijk van de nieuwe politieke structuren waarmee ons land over een kortere of langere tijd eventueel zal worden uitgerust.

Ervoor pleiten dat het onderwijs moet behoren tot de bevoegdheid van de cultuurgemeenschap, is het instappen van een open deur. Hoe kan men spreken van cultuurautonomie wanneer het onderwijs daarbuiten blijft? In federale staten zoals de Duitse Bondsrepubliek, de Verenigde Staten van Amerika en Zwitserland, behoren onderwijs en in zekere mate ook het wetenschappelijk onderzoek, tot de meest vanzelfsprekende bevoegdheden van de deelstaten. Dus ook in landen waar de gemeenschappen niet onderscheiden zijn op gebied van cultuur is dat het geval. Des te meer is het noodzakelijk wanneer de federalisering gesteund is op onderscheiden cultuurgemeenschappen, zoals in Zwitserland en België.

Het is evident dat de communautaire problemen in ons land niet te wijten zijn aan biologische verschillen tussen Vlamingen en Walen, noch aan economische grenzen; die problemen vloeien voort uit spanningen tussen verschillende culturen. Indien in Noord en Zuid, en inclusief te Brussel, een zelfde taal werd gesproken, dan zou er geen betwisting zijn aangaande de grenzen van het Brussels gewest. Misschien zouden er belangenregioenen ontstaan, bv. het Limburgse kolenbekken met de Luikse metaalnijverheid, maar de grenzen tussen die regioenen zouden in ons land eerder vertikaal lopen dan horizontaal.

De invloed van de economie mag nochtans niet worden onderschat. Cultuur kan niet gedijen zonder economische bloei. Onze eigen geschiedenis is er om dat te bewijzen: de economische en industriële ontwikkeling van Wallonië en Brussel — veel vroeger dan bij ons — bevorderen de Franse cultuur, waartoe ook de elite van ons volk

zich aangetrokken voelde. Het „arm Vlaanderen” op economisch gebied bleef ook op cultureel gebied lange tijd ten achter.

De strijd voor Vlaamse ontvoogding ligt duidelijk tussen twee continuë betrachtingen: onderwijs in eigen taal om het Vlaamse volk op niveau te brengen, en afbakening van de eigen cultuurgemeenschap binnen definitieve grenzen. Beide problemen zijn ten andere nauw met elkaar verbonden; men vindt ze terug in alle beschaafde landen waar volkeren met een verschillende cultuur samenleven binnen dezelfde staatsgrenzen.

Bij ons waren de problemen acuter omdat twee ongelijke culturen tegenover elkaar in competitie stonden. Van de ene kant de Franse cultuur met een rijker patrimonium en een bredere uitstraling, waarvan de invloed groter was dan het aantal mensen die ertoe behoorden. Een hoogstaande literatuur, een rijkdom aan kunstschaten, zelfs de toonaangevende mode was Frans. Van de andere kant de Nederlandse cultuur: nagenoeg geen uitstraling, althans wat betreft de taal, die in Vlaanderen slechts overleefde op het niveau van het lager onderwijs. De zogenaamde elite, gevormd op het patroon van de Franse cultuur, had geen bekommernis om een Vlaamse volksgemeenschap met eigen karakter in stand te houden. De leidende klassen zagen het enige heil voor België in een volledige culturele integratie van beide gemeenschappen en heel hun beleid was daarop afgestemd.

Alleen onder sociale druk, die het gevolg was van een voortschrijdende democratisering, mislukte die poging. Beide gemeenschappen differentieerden zich meer en meer, niet alleen cultureel, ook economisch en politiek. Nu wordt gezocht naar politieke structuren om aan de bestaande differentiatie vorm te geven en grenzen te trekken rond het betrokken gebied. Die grenzen zijn noodzakelijk omdat, ondanks grote vooruitgang, na 100 jaar Vlaamse beweging onze eigen cultuur nog steeds niet tot volledige ontplooiing gekomen is, ook niet op het niveau van het hoger onderwijs.

Nagenoeg 10% van de universitaires uit het Vlaamse land studeren nog aan franstalige instellingen. Een goed deel daarvan stamt uit franssprekende gezinnen die wonen in de Brusselse periferie of in het Leuvense, maar ook in zogezegde homogene Vlaamse provincies; steden als Antwerpen, Gent, Brugge, Kortrijk, leveren nog honderden francofone studenten. Een niet te onderschatten deel van wat de Vlaamse elite zou moeten zijn, is vandaag nog altijd franssprekend.

Wij zijn nog maar aan de eerste generatie Vlaamse gediplomeerden, die geleidelijk, bij het verdwijnen van de ouderen, meer en meer verantwoordelijke posten in handen krijgen. Niet vergeten dat te Leuven niet langer dan twintig jaar geleden, het Frans nog de officiële voertaal was in onze faculteitsraden en voor het bestuur van de universiteit en dat nu nog aan bepaalde Vlaamse Universiteiten, Nederlands onderwijs wordt gegeven door professoren wier huistaal Frans is. Dat is bv. typisch in de

milieu's van de geneeskunde aan de rijksuniversiteit te Gent en aan de V.U.B.

Zo iets werkt beperkend op de sociale uitstraling, die normaal van een universitair milieu zou moeten uitgaan. Alhoewel er de jongste jaren, vooral na de vervlaamsing van Leuven en van de Brusselse universiteit, fantastische vooruitgang werd geboekt, toch moeten wij erkennen dat onze eerste laboratoria en wetenschappelijke centra op wereldniveau een gemis hebben aan wetenschappelijke traditie; ze zijn immers niet meer dan 15 jaar oud. Het gevolg van die toestand ziet men bij de wetenschappelijke prijzen; onder de laureaten van de Francqui-prijzen en andere befaamde wetenschappelijke onderscheidingen zijn zeer weinig Vlamingen. Dat is gedeeltelijk te wijten aan de Franstalige lobby in het bestuur van die prijzen, maar gedeeltelijk ook omdat wij nog niet ten volle op hetzelfde peil staan. Het zal dus nog een zekere tijd duren vooraleer ons cultureel en wetenschappelijk leven het niveau zal bereiken van de ons omringende volkeren. Wat wij ook missen voor de ontplooiing van ons volk is een hoofdstedelijk gebied. Cultuur en wetenschap worden niet op het platteland geboren; daarvoor is een kritische massa nodig, een cliënteel. Kijk maar naar de invloed op het culturele leven van steden als Parijs, New York en Londen. Eenzelfde intense activiteit vindt men niet terug in de mindere steden van die landen. Vergelijk zelfs in ons land de culturele prestaties in het paleis voor Schone Kunsten, de theaters, de wetenschappelijke verenigingen in Brussel met die van onze provinciesteden, zowel Vlaamse als Waalse. Brussel is de enige stad met rijke culturele mogelijkheden en die stad is in feite een Franstalige stad met een Vlaamse minderheid die nauwelijks participeert, en niet creatief optreedt in dat culturele leven.

De toestand is zeker niet beter in het zakenleven in Vlaanderen, dat zich veel trager aanpaste dan de universiteiten en waar het proces van de vernederlandsing nog hoegenaamd niet beëindigd is. Zelfs in onze kleine Vlaamse steden zijn de zakenmiddens nog in belangrijke mate Franstalig.

De gevolgen van die toestand van onvolwassenheid van het Vlaamse geestesleven zijn evident. Rond het hoofdstedelijk gebied, waar beide kultuurgemeenschappen met elkaar geconfronteerd worden, verliezen wij terrein, terwijl daarbuiten ons cultureel leven zich ontplooit en stilaan volwaardig wordt. Wij verliezen terrein ondanks de taalwetten. Indien er geen kunstmatige bescherming was tot stand gebracht, zou het verlies nog veel belangrijker zijn. Te gemakkelijk schrijven wij die evolutie toe aan de agressiviteit van de Franssprekenden. Aan de basis ligt evenwel in de eerste plaats een spontane evolutie van de expansie van twee culturen die niet gelijkwaardig zijn, vooral niet op het niveau van de cultuurdragers, de culturele elite van beide volkeren. De Vlaamse Beweging heeft eerst gevochten voor eigen lager onderwijs, daarna voor secundair onderwijs, nog later om het universitair

onderwijs in eigen handen te nemen. Deze laatste evolutie is slechts recent. Een goede tien jaar geleden was er slechts één volledig Vlaamse universiteit: Gent. De anderen waren in feite franstalige universiteiten met Vlaamse leergangen. Nu beschikken wij in Vlaanderen over 3 volledige universiteiten en een net van universitaire instellingen.

De meeste Vlaamse laboratoria en wetenschappelijke centra zijn ook, zoals ik reeds zegde, van recente datum, ze begonnen slechts tot ontplooiing te komen toen ze aan de voogdij van unitaire beheersorganen onttrokken werden. Pas vanaf dat ogenblik zijn ze uitgegroeid tot centra die in talrijke domeinen niet meer moeten onderdoen voor de uitstraling van de Franstalige instellingen. De tijd is nu gekomen dat wij ook nationaal ons universitair en wetenschapsbeleid in eigen handen nemen. Die volgende stap in onze ontvoogding moet, naar analogie met wat gebeurde ter hoogte van de afzonderlijke instellingen, leiden tot een nieuwe expansie. De huidige toestand kan uitgedrukt worden in cijfers die de spreiding weergeven van de overheidsinvesteringen in wetenschappelijke activiteiten over de gemeenschappen en gewesten. Wat de verdeling betreft van de kredieten voor wetenschapsbeleid, ging in 1975 42,48 percent naar de Nederlandstalige en 43,46 percent naar de Franstalige instellingen, terwijl 14,6 percent gebruikt werd voor een bestemming die moeilijk communautair af te lijnen was. Voor de eigenlijke universitaire financiering ging 52,89% naar de Franse en 47,11% naar de Nederlandse gemeenschap, alhoewel de Nederlandse universitaire instellingen 51,8% van de Belgische studenten telden.

Het onevenwicht ten nadele van de Vlamingen is voornamelijk te wijten aan volgende factoren: de aanwezigheid van een groot aantal vreemde studenten in de Franstalige universiteiten, een zekere voorkeur van de Vlaamse studenten voor de goedkopere studierichtingen, een onvoldoende deelname langs Vlaamse kant aan het industrieel onderzoek en aan internationale projecten. Dit onevenwicht komt nog veel sterker tot uiting wanneer men de bedragen vergelijkt die besteed worden per Vlaming en per Franssprekende aan wetenschappelijk onderwijs en onderzoek. Ik geef geen details over de manier van berekenen, maar ik kan U waarborgen dat ze juist is. Zij steunt op de veronderstelling dat er in het gewest Brussel 20% nederlandstaligen en 80% fransstaligen zijn. De vreemdelingen niet meegerekend, zouden de nederlandstaligen volgens deze hypothese 61,41% uitmaken van de Belgische bevolking.

Welnu, voor elke 100 fr. die per Vlaming wordt uitgegeven in dit domein, besteedt men zo wat 176 fr. per Franssprekende. Indien de verdeelsleutel van het Egmontpact overgenomen wordt in een akkoord tussen de gemeenschappen, zou er voor iedere 100 fr. per Vlaamse universiteitsstudent, nog 123 fr. uitgegeven worden per Franstalige. Deze ongunstige verdeelsleutel is te wijten aan het feit dat de gemeenschapsdotatie voor 2/3 evenredig is met

de bevolking en voor 1/3 met de oppervlakte. Waarom de factor oppervlakte moet tussenkomen in een materie die honderd procent persoonsgebonden is, begrijpen wij niet. Alleen de verhouding tussen beide bevolkingsgroepen is terzake relevant.

Deze financiële argumenten wegen zwaar door om voor het universitair onderwijs en wetenschappelijk onderzoek de kulturalisering te bepleiten. Elke gemeenschap moet vrij kunnen beslissen in welke mate zij wenst te investeren in universiteiten en laboratoria, zonder twijfel de meest belangrijke sectoren voor de ontwikkeling van een volk. Indien het universitair beleid nationaal gehouden wordt, blijft het gebonden aan gemeenschappelijke subsidiëringcriteria en de daaruitvolgende compensatiepolitiek, met als nefast gevolg dat van elk initiatief aan de ene kant van de taalgrens een spiegelbeeld moet verwezenlijkt worden aan de andere kant. In een recent verleden werd een kerncentrum in Wallonië opgericht als tegenhanger voor Mol, een universitair centrum te Bergen als compensatie voor Antwerpen, Limburg en Kortrijk als equivalenten voor Namen, en te Brussel Sint-Aloysius voor Saint-Louis. Er werd voor gezorgd dat de Franstalige initiatieven budgettair evenwaardig waren met deze in Vlaanderen. Uit een verdeel-akkoord op basis van de Egmont-formule zouden de Vlaamse universiteiten wel onmiddellijk enig voordeel halen, Egmont zou echter een hypotheek leggen op onze toekomst, omdat de verdeling van de budgetten tussen de gemeenschappen dan voorgeod zou vastliggen, in tegenstelling met de huidige situatie (nationaal budget), die tenminste in theorie ieder jaar verbeterbaar is.

De evolutie van de jongste jaren bracht duidelijk aan het licht dat de Vlaamse en de Franstalige universiteiten elk hun eigen noden, verzoeken en opvattingen hebben, zodat de dialoog tussen de gemeenschappen op dit vlak beperkt is. Nochtans is uit de discussies rond de te herziene grondwetsartikelen gebleken dat bepaalde middens weerstand blijven bieden tegen de afzonderlijke aanpak van de specifieke gemeenschapsproblemen. De federalisering van het onderwijs, en in 't bijzonder van de universiteiten, geniet in de politieke middens wel een zekere sympathie maar weinig actieve steun. Zowel bij de oprichting van de kultuurraden in 1971, als in het gemeenschapsakkoord wordt het begrip „kultuur” zeer restrictief gesteld en beperkt tot de domeinen van kunst, ontspanning en vrijetijdsbesteding. Onderwijs en wetenschap werden erbuiten gehouden, terwijl marginale aangelegenheden, zoals kulturele animatie, openluchtlevens, discotheken, expliciet zijn vermeld. De voorziene gemeenschapsraden kregen ook een beperkte bevoegdheid voor de gezondheidszorg omdat deze persoonsgebonden is en dus wel een sociaal aspect heeft. De implicaties daarvan op de kulturele ontplooiing zijn op zijn minst zeer beperkt. De feitelijke beweegredenen die in België aangevoerd worden om het onderwijs nationaal te houden zijn welgekend. De vrijzinnigen vrezen dat het officieel onderwijs

in de verdrukking zou komen in een Vlaamse deelstaat, waar de katholieke school stevig ingeplant is en kan rekenen op sterke politieke steun. Anderzijds vreest de christelijke gemeenschap in Wallonië dat een vrijzinnige meerderheid het voortbestaan van haar onderwijsnet in gevaar zou brengen. De Waalse katholieken rekenen terzake op Vlaamse steun, die ze echter niet compenseren door begrip voor rechtmatige Vlaamse belangen.

De wederzijdse vrees voor minorisering reikt evenwel verder dan de loutere onderwijsproblemen, omdat bij ons zoals in verschillende andere Europese landen, de kristelijke democratische bewegingen en partijen zich opstellen als tegenspelers tegen meer linkse tendenzen. Links en rechts worden in zekere mate gemengd met kristelijk en niet-kristelijk, hetgeen bv. duidelijk tot uiting komt in de unitaire structuur van de vakbonden en in de organisatie van het katholiek onderwijsnet buiten de universiteiten. In welke mate die vrees gewettigd is, valt moeilijk uit te maken. In „vrees” ligt er steeds een irrationele subjectieve component, die niet gemakkelijk te definiëren is. In elk geval wordt daardoor elke politiek van hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, specifiek gericht op Vlaamse toestanden en noden, afgeremd. Door hun negatieve houding nemen de politici een zware verantwoordelijkheid op zich tegenover het volk dat ze vertegenwoordigen: bepaalde kristelijke middens in Vlaanderen omdat ze de bescherming van de kristelijke minderheid in Wallonië als prioritair beschouwen en hiervoor evidente belangen van de eigen gemeenschap opofferen, de vrijzinnige middens in Vlaanderen omdat ze bescherming zoeken buiten hun gemeenschap en daardoor elke reële autonomie onmogelijk maken. **Zonder eigen zeggingskracht op gebied van hoger onderwijs en wetenschapsbeoefening, mist kultuurautonomie elke inhoud. Indien het wantrouwen onder de Vlamingen zo groot is dat een belangrijk deel van de bevolking zich als minderheid niet beveiligd voelt om in Vlaanderen te kunnen leven volgens eigen levensvisie, dan is het Vlaamse volk niet rijp voor zelfbestuur en strijdt men beter verder voor de Vlaamse belangen in een unitaire staat.**

Het is natuurlijk niet aan mij te oordelen of in het Vlaamse land met de vrijzinnige levensopvatting voldoende rekening wordt gehouden. Wel heb ik de indruk dat de politieke expressie van de vrijzinnigheid in Vlaanderen ten achter is op wat leeft als feitelijk pluralisme en verdraagzaamheid binnen de Vlaamse gemeenschap, vooral dan op universitair niveau. Een duidelijk voorbeeld daarvan is de recente evolutie naar samenwerking tussen de Vlaamse universiteiten binnen de Vlaamse Interuniversitaire Raad, de VL.I.R. In tegenstelling met vroeger zijn de banden tussen de verschillende instellingen niet meer gebaseerd op ideologische verwantschappen, maar veel meer op het behoren tot een bepaalde communiteit. Nog niet zo lang geleden waren er de blokken van Gent en Luik, V.U.B. en U.L.B., K.U.Leuven en U.C.L., die tegen elkaar opkwamen voor de verdediging van hun belangen.

Enkele jaren geleden ontstond een herverdeling in twee blokken, die respectievelijk de belangen van de Franstalige en Nederlandstalige universiteiten behartigen.

De samenwerking en verstandhouding binnen de VL.I.R. is uitstekend, en zulks tussen universitaire instellingen die nochtans zeer verscheiden zijn van aard: rijks- en vrije instellingen, katholieke en vrijzinnige, volledige en onvoldedige, nationale en regionale. Men vindt bij de vertegenwoordigers van die instellingen het volledig spectrum van alles wat de Vlamingen scheidt en onderscheidt, zowel politiek als ideologisch.

Deze gunstige evolutie is o.a. te danken aan de dekloralisering van de structuur van de katholieke instellingen, alsmede aan een totale ommekeer in de houding van de katholieken tegenover andere godsdiensten en tegenover vrijzinnigen. Vooral sinds het jongste vaticaanse concilie verminderde de agressiviteit van de katholieke gemeenschap, die voorheen bescherming zocht in de afzondering en in het aanwakkeren van een zekere intolerantie tegenover andersdenkenden. Velen onder ons werden nog grootgebracht in die atmosfeer van een bekrompen dogmatisch katholicisme, in een maatschappij onder leiding van priesters, waar men van de geboorte tot het graf opgesloten bleef in een gemeenschap die alles omvatte, van onderwijs en cultuur tot ontspanning en sociale organisaties. Het was de tijd van de katholieke sportclubs, cinema's, jeugdverenigingen, toneelverenigingen, syndicale organisaties, banken, verzekeringsmaatschappijen en een eigen politieke partij. Men sloot zich uit van die gemeenschap wanneer men het aandurfde in organisaties te treden die niet door een proost geleid of beschermd werden, en zeker door te opteren voor een politieke partij die niet de katholieke was. Buiten de lijn lopen die door de kerkelijke hiërarchie op alle domeinen getrokken werd, was bijna zonde en contact met andersdenkenden werd beschouwd als onvoorzichtig en te mijden.

Het is de nostalgie naar deze klerikale maatschappij die is blijven verder leven bij een beperkte groep klerikalen, waar men nog steeds droomt van een soort kerkelijke staat die zijn moraal en levensregels aan iedereen zou opleggen. Hieruit is de vrees gegroeid voor minorisering, die als een hersenschim is overgebleven in het geheugen van enkele vrijzinnigen, maar zij zelf hebben het ongelof tot een geloof verheven. Bij de grote massa van vrijzinnigen en katholieken zijn die houdingen sinds lang voorbijgestreefd. In dit opzicht is de stellingname van de VL.I.R., die eensgezind van mening is dat het universitair beleid onder de kulturele autonomie moet vallen, kenschetsend voor de positieve evolutie van de jongste decennia naar meer openheid en verdraagzaamheid.

Ik meen dat het « klerikale Vlaanderen » een term is die, op enkele uitzonderingen na, aan geen enkele realiteit meer beantwoordt. Integendeel, de ontkerstening van Vlaanderen, de godsdienstige onverschilligheid van de jongeren, het gebrek aan roepingen, het uitsterven van de kloosterorden, het uittreden uit het ambt van priesters,

de verwarring rond essentiële geloofspunten, het zijn allemaal angstwekkende problemen geworden met dewelke de Kerk geconfronteerd is. De christelijke sociale organisaties en het katholiek onderwijs zijn wel sterk en invloedrijk, maar minder klerikaal en zelfs minder christelijk dan sociaal. Hun macht halen zij niet uit hun christelijk karakter, wel uit het feit dat ze goed geleid en gestructureerd zijn. Dat legt uit waarom veel vrijzinnigen tot deze organisaties toetreden voor de verdediging van hun materiële belangen, met als gevolg dat de zuilen die overbleven van de vroegere christelijke tempels in feite pluralistisch zijn.

Drie Leuvense sociologen, de heren J. Billiet, R. Crey en K. Dobbelaere beschrijven deze evolutie als een secularisatie binnen de katholieke organisaties met als bijzonderste componenten: de ontwikkeling van een socio-kultureel christendom, hetgeen ze beschouwen als een seculier surrogaat voor het kerkelijk-godsdienstige, en een professionele verdeskundiging door dewelke de christelijke organisaties een milieu bieden dat werkzekerheid en maatschappelijke progressie biedt voor de leden die loyaal zijn tegenover de instelling.

Voor de universiteiten zijn op gebied van studentenbevolking sterk pluralistisch. Voor de rijksinstellingen is dat vanzelfsprekend maar ook de vrije universiteiten zijn ideologisch zeer gemengd. In de V.U.B. zijn nagenoeg 50% van de studenten afkomstig uit katholieke colleges of instituten van secundair onderwijs, terwijl te Leuven een niet gekend maar alleszins belangrijk deel van de studentenbevolking vrijzinnig is. Ook onder ons academisch en wetenschappelijk personeel zijn er heel wat vrijzinnigen. Uit dat alles mag men afleiden dat de vrees van sommige vrijzinnigen om onderdrukt te worden door een katholieke meerderheid in een Vlaamse CVP-staat ongegrond is. De sociologische groepen in Vlaanderen worden minder bepaald door religieuze motieven dan door andere socio-kulturele tegenstellingen. De zuilen zijn overblijfsels uit het verleden, maar in de huidige context hebben ze hun historische betekenis verloren. Dat is vooral kenschetsend voor de evolutie van de politieke partijen. De deconfessionalisering van de CVP, het openstellen van de PVV voor gelovigen en de recente oproep van de socialistische partij tot de christenen, wijzen allen in dezelfde richting.

Er bestaat wel een tegenstelling tussen de oproep tot de christenen vanwege PVV en BSP en hun eenzijdig optreden als de verdedigers van de vrijzinnigheid. Zij duwen feitelijk de katholieke onderwijsinstellingen in de armen van de CVP.

Ik persoonlijk geloof niet in enige bedreiging voor de vrijzinnigen in een Vlaamse staat. De ondervinding in verband met de Leuvense universiteit heeft ons geleerd dat de houding van de katholieke politici meer bepaald wordt door gehechtheid aan de eigen regio, waar zij moeten verkozen worden, dan door bekommernis voor aanverwante ideologische instellingen. De neutraliteit van de

jongeren is sterk geëvolueerd in de richting van een brede tolerantie of totale onverschilligheid en het gevaar voor een ommekeer naar een militant politiek katholicisme is praktisch onbestaande. Het risico van identiteitsverlies van de christelijke organisaties is veel groter.

Vrijzinnigheid is tevens een niet nauwkeurig te definiëren begrip; het is een kritische geesteshouding, die evengoed aanwezig is in de christelijke instellingen van hoger onderwijs en onderzoek als bij de anderen. Spanningen tussen meerderheid en minderheid zijn de normale componenten van elke democratie. Intolerantie en machtsmisbruik worden door het kiezerspubliek bestraft. Hiervan zou men in onze Belgische geschiedenis genoeg voorbeelden kunnen aanhalen.

Feitelijke toestanden kan men betreuren, maar niet negeren. De nieuwe constituante zal het onderwijs niet kulturaliseren, zodat men als basis voor een Vlaamse politiek op dit vlak alleen kan vertrekken van de bevoegdheid die door de huidige grondwet aan de Kultuurraden werd toegekend. In artikel 59bis van de grondwet worden deze bevoegdheden als volgt bepaald: „Het onderwijs, met uitzondering van wat betrekking heeft op de schoolvrede, de leerplicht, de onderwijsstructuren, de diploma's, de toelagen, de wedden, de schoolbevolkingsnormen”.

In een officiële brochure van de heer Tindemans, „De kulturele autonomie”, wordt deze bevoegdheid van de Kultuurraden verder geïnterpreteerd als een residuele bevoegdheid, d.w.z. dat zij in alles voor het gehele onderwijs bevoegd zijn, met uitzondering van hetgeen uitdrukkelijk aan de nationale wetgever is voorbehouden. Concreet betekent dit, steeds volgens dezelfde auteur: „Wat men aan de nationale wetgever heeft willen voorbehouden heeft betrekking tot datgene wat bekend staat als het schoolpact”. Logisch voortredenerend zou men hieruit moeten besluiten dat het wetenschappelijk onderwijs niet voorbehouden is aan de nationale wetgever, vermits het schoolpact geen betrekking heeft op de universiteiten. De nationale wetgever zou alleen tussenbeide kunnen komen indien de Kultuurraden afbreuk zouden doen aan de algemene structuren, de gelijkwaardigheid van diploma's of de normen voor de werkingskosten. De bevoegdheid van de Kultuurraden inzake universiteiten wordt verder impliciet erkend in de tekst van de grondwet zelf. In artikel 132 wordt immers bepaald dat zolang de U.C.L. niet volledig overgeplaatst is naar Wallonië, voor deze instelling „in afwijking van artikel 59bis, de Conseil Culturel bevoegd is”. Men kan niet duidelijker erkennen dat de kulturele autonomie goed en wel betrekking heeft op de universiteiten. Hoofdstuk II van de Wet van 3 juli 1971, die diverse bepalingen inhoudt betreffende de Kultuurraden van beide gemeenschappen, heeft o.a. betrekking op het voorkomen van discriminatie om ideologische en filosofische redenen, dit met de bedoeling in Vlaanderen een minderheid met vrijzinnige levensbeschouwing te beschermen, in Wallonië daarentegen de minderheid die eerder een christelijke levensbeschouwing huldigt. Deze

wet bevat een procedure-maatregel waarin het volgende bepaald wordt: „Een met redenen omklede motie, ondertekend door tenminste één vierde van de leden van een Kultuurraad en ter tafel gelegd na de indiening van het verslag en vóór de eindstemming in openbare vergadering, kan verklaren dat de bepalingen die ze aanwijst in een ontwerp of voorstel van decreet, dat bij deze Kultuurraad aanhangig is, een discriminatie om ideologische en filosofische redenen inhouden”.

Een vierde van de leden van de Kultuurraad volstaat dus om aan de alarmbel te trekken, indien een minderheid zich om ideologische redenen gediscrimineerd zou voelen. Aan het nationaal parlement werd voorbehouden om over de al of niet gegrondheid van de motie uitspraak te doen. Hiermee wordt bekomen dat de ideologische en filosofische tegenstellingen aan Vlaamse zijde enerzijds en aan Waalse zijde anderzijds, mekaar harmonisch compenseren. Deze voorgeschreven procedure kan worden geopend voor elke aangelegenheid van kulturele aard, zonder enige beperking. Het is dan ook moeilijk te begrijpen om welke redenen Vlaamse vrijzinnigen en Waalse christenen zich verzetten tegen een federalisering van hoger onderwijs en wetenschap. De wettelijke bescherming van beide minderheidsgroepen blijft evengoed gewaarborgd als in de unitaire staat, vermits in ideologische conflict-situaties het nationaal parlement tussenkomt.

Niemand betwist dat de onderwijsstructuren, de voorwaarden tot toelating aan de universiteit, de studieduur en het afleveren van diploma's problemen zijn die op Belgisch en eventueel later op Europees vlak moeten geregeld worden. De subsidiëring en het beleid op het vlak zowel van het universitair onderwijs als het wetenschappelijk onderzoek, zouden evenwel volledig aan de bevoegdheid van de Kultuurraden moeten toevertrouwd worden. Indien de franstaligen oordelen dat het nuttig is voor hun eigen uitstralingspolitiek studenten aan te trekken uit ontwikkelingslanden voor het kandidatuur- en licentie-onderwijs, moeten ze daarover vrij kunnen beslissen, maar ook zelf betalen uit hun eigen budget. De Vlamingen moeten de vrijheid hebben om hun universiteiten minder of méér te subsidiëren dan de franstaligen, in andere domeinen van wetenschap te investeren, een statuut meer aangepast aan de eigen situaties te geven aan hun onderzoekers, eigenmachtig nieuwe instellingen op te richten of af te schaffen, een andere politiek te volgen op het gebied van de integratie van de universiteiten, enz. Er is geen sprake van kulturele autonomie zolang elk nieuw initiatief moet onderworpen worden aan het „nihil obstat” van de andere gemeenschap. Het is betreurenswaardig dat wij nog moeten vechten voor dergelijke evidenties, waarmee in wezen de meeste Vlaamse politici akkoord gaan. Men heeft dan ook de indruk dat de vrees voor minorisering slechts een voorwendsel is om de federalisering zo sterk af te remmen dat ze geen

inhoud meer heeft en om verworven privileges in stand te houden.

Dit waren enkele beschouwingen in verband met culturele autonomie, universiteiten en wetenschappelijk onderzoek. Men verwijt de Vlamingen vaak hun frustatiegevoelens, die hen tegen de klaagmuur brengen. Men vergeet soms dat wij alleen vragen op een gelijkwaardige manier behandeld te worden. Deze gelijkwaardigheid bestaat niet en zullen wij nooit verkrijgen indien wij niet over ons eigen lot mogen beschikken en de ons toe-komende middelen zelf mogen besteden. Onze politici

en wij allen dragen een zware verantwoordelijkheid tegenover ons volk. Door de Vlaamse beweging werd Vlaanderen onttrokken aan de Franse cultuur. Indien wij er niet in slagen een eigen Nederlandse cultuur uit te bouwen die evenwaardig is, hebben wij onze gemeenschap bedrogen. Niet de massa maar alleen een universitaire en wetenschappelijke elite is bekwaam om ons volk op internationaal niveau te brengen. Literatuur, sport en muziek zijn wel interessante culturelementen ; de basis is de wetenschap. Indien wij daarin mislukken, zouden wij beter met de Vlaamse beweging nooit begonnen zijn.

IN MEMORIAM O. F. MARIMAN

Bij de uitvaart van deze oververdienstelijke Vlaming op zaterdag 13 januari jongstleden heeft Prof. ir. P. de Meester een ontroerende rouwhulde uitgesproken die we hier met piëteit laten volgen. De huidige generatie zal nooit genoeg beseffen, hoezeer mensen van dit gehalte, — evenzeer of meer dan bepaalde politiciers —, Vlaanderen hebben opgetild. „Onthout, Vlaanderen, onthout...” Geachte Mevrouw Mariman, Geachte Familie, Kollega's en vrienden van ir. Mariman,

Samen staan wij hier om dankbaar hulde te brengen aan ir. Odilon Frans MARIMAN, ere-algemeen voorzitterstichter en tevens bezieler van de Koninklijke Vlaamse Ingenieursvereniging. Een groot en goed man van een roemrijke generatie heeft ons verlaten ; wij aanvaarden dit afscheid van een uiterst rijkgevoerd leven en toch voelen wij allen de heimwee van dit heengaan. Maar wij zijn ook dankbaar dat wij ir. Mariman hebben mogen kennen, met hem samenwerken, dat wij zijn prachtig voorbeeld hebben mogen ervaren. Zelden heb ik zo'n persoonlijkheid gekend die tegelijk zo zacht en mild en zo krachtig en doorzettend was. Van in zijn jeugd was hij een eerlijk en realistisch, consequent en bewust Vlaming die leefde en handelde naar zijn overtuiging, ook wanneer dit soms sterk in zijn nadeel werkte. Als ingenieur heeft hij een bewonderenswaardige loopbaan doorlopen : mijn-ingenieur in Nederlands Limburg na een woelige studententijd die van Vlaanderen naar Delft slingerde in de periode rond de eerste wereldoorlog, ingenieur bij de Belgische Boerenbond, bij Gevaert waar hij hoofd-ingenieur-direkteur werd, en na zware slagen die hem echter niet kraakten of bitter maakten heeft hij toen hij reeds 58 jaar was nog een nieuwe levenstaak op zich genomen : als technisch direktor heeft hij het Hoger

Technisch Instituut De Nayer gestuurd en mede ontwikkeld, en als eeuwig jonge man duizenden studenten geholpen, raad gegeven en stages bezorgd met doordachte sociaal-technische bekommernis.

Speciaal brengen wij hulde en dank aan deze man die van zo uitzonderlijke betekenis geweest is voor de K.V.I.V. Met zijn drie kollega's stichters was hij als oudste en meest ervaren de aangewezen man om eerste voorzitter te worden en de stormen van onbegrip en wantrouwen te trotseren. Eens het V.I.V.-schip in de vaart heeft hij er later al zijn energie aan besteed via ontelbare vergaderingen in heel het Vlaamse land en met nieuwe stimulerende ideeën, maar steeds in de schaduw blijvend, geruggesteund en sterk geholpen door zijn lieve echtgenote, die samen met hem in die lichtende schaduw stond. Hij heeft gedurende vijftig jaar, waarin hij het ene initiatief na het andere nam en aan de jongeren de verantwoordelijkheid toevertrouwde, getuigd van bijzondere bezieling en visie, jong en vooruitziend in de concepten, nooit aflatend in de realisatie : de grijze eminentie, de gouden stichter, de stille werker en idealistische reus die wij nu voorgoed moeten missen.

De gelovigen onder onze leden verheugen zich dat kollega MARIMAN nu in de heerlijkheid van God werd opgenomen. Alle leden brengen hulde aan een goed mens die zichzelf wegcijferde voor zijn medemensen. Bij ons blijft zijn lichtende gedachtenis leven, blijft ir. Mariman een idealistische inspiratie om dynamisch verder te werken. Aan Mevrouw MARIMAN, haar dochter en zonen, schoondochters en schoonzoon, en kleinkinderen betuigen wij ons diep gemeend medeleven. U mag fier gaan en ook voor de toekomst kracht putten uit het stralend altruïstisch voorbeeld van ir. MARIMAN.

AFDELING LIMBURG

In 1978... een blik op wat reeds voorbij is :

6 oktober : Vierde-Lustrum-feestmaal. Het was jaren geleden dat er nog meer dan honderd deelnemers aan tafel zaten en nadien...

19 oktober : prof. Geysen „Veiligheid in de bedrijven”. De V.V.A.-leden liepen wat verloren tussen de K. VIV-ers. Zijn wij minder veiligheidslievend ?

18 november : Jaarlijkse Algemene Ledenvergadering te Antwerpen. Eindelijk was uw sekretaris-penningmeester eens met een talrijk en opgemerkt gevolg op zo'n J.A.L.V.

21 november : voor de „Verkiezing van het Europese Parlement en Vlaanderen” door Minister A. Bertrand blijken academici geen overdonderende belangstelling te hebben.

24 november : op de gouden jubileumviering van K.VIV was V.V.A. Limburg op een zeer waardige manier vertegenwoordigd. Gouverneur H. Vandermeulen sprak voor een meer dan nokvol auditorium.

25 en 26 november : het gastronomisch week-end in Panorama te Nadrin is uitgegroeid tot een climax. Alleen de deelnemers kunnen U verklaren waarom nu reeds dezelfde formule is vastgelegd voor 1979.

14 december : Wijnavond. Tot tweemaal toe hebben wij bij de wijnadviseur P. Palms moeten aandringen om de numerus clausus te mogen doorbreken. Uiteindelijk zijn er toch nog ruim twintig personen in de kou blijven staan. De bijzonder goed verzorgde informatie die de Heer P. Palms gaf over de wijnen en de wijnstreken kwam niet ten volle tot zijn recht. De (wijn)vlam was te vroeg in de pan geslagen. Hadden wij maar naar de spreker geluisterd en het aantal deelnemers en het aantal wijnen beperkter gehouden... Wat wij naast het reeds heerlijke assortiment wijnen extra geproefd hebben van een echte uit Frankrijk overgevologen Comte/Graaf mag niet worden voortverteld. De kaas van Maredsous mocht er ook zijn.

MET NIEUWJAAR...

Van harte wens ik U slechts heil en voorspoed voor het jaar '79. Milka.

IN 1979 WORDT U UITGENODIGD OP VOLGENDE AKTIVITEITEN :

Zaterdag 28 april te 14.30 uur : bezoek aan de ondergrond van de kolenmijn Zolder met nadien een ententje.

Zaterdag 5 mei te 19 uur : onze solidariteit met de Voerstreek bewijzen wij door talrijk aanwezig te zijn op de opvoering van de groep Steylaert van „Pas de Deux” van H. Claus in het C.C. Veltmanshuis Paviljoen Sint-Martens-Voeren. Limburg bezoekt Limburg. Vooraf : natuurwandelingen aangeraden.

Vrijdag 11 mei (aandacht !) : Brouwerij van Alken. Van 14 tot 17 uur geleid bezoek voor de aangemelde belangstellenden en vanaf 19.30 uur in de feestzaal „Clubavond” voorafgegaan door naar keuze Eisbein mit Sauerkraut of Kip met appelmoes.

Vrijdag 1 juni ongeveer 18 uur : vertrek voor de reis naar West- en Oost-Berlijn per luxe-car. Logies onderweg. Terug op 5 juni 's avonds. Reisleider lic. J. Cajot.

HET WEZE NOG KORT GENOTEERD

dat het aantal ingevulde adresstrookjes voor onze jubileumledenlijst niet denderend groot is. De foute en/of onvolledige adressen zijn voor rekening van de zwijgende meerderheid. En ook nog dit : in Limburg werken en wroeten talenten die er wat voor over zouden hebben opdat hun licht niet onder de korenmaat zou verborgen blijven, zo o.m. de opstellers van het literaire tijdschrift „APPEL” de polsslag van de hedendaagse literaire produktie. Een abonnement (4 + 1 nummers) kost slechts 300,— fr. via de bankrekening 453-6155251-12.

AFDELING OOSTENDE-VEURNE-DIKSMUIDE

HET GOUWFEEST WEST-VLAANDEREN

De afdeling Oostende-Veurne-Diksmuide viel dit jaar de eer te beurt het Gouwfeest te organiseren.

Zaterdag 14 oktober, vanaf 14.30 uur werden de talrijke deelnemers verwacht in de Conferentiezaal van het Stadhuis, ons welwillend ter beschikking gesteld door het Stadsbestuur van Oostende.

Voorzitter Achiel Venmans gaf een bondig overzicht van de mogelijkheden om de namiddag interessant en aangenaam door te brengen, elk naar eigen keuze :

1. Een wandeling door het meest typisch gedeelte van het oude stadscentrum, met uitleg over monumenten, torens, gevels enz. door de heer Jan DREESSEN, secretaris van de Heemkundige Kring „De Plate”.

2. Bezoek aan het Museum voor Religieuze Kunst, aan het Ensorhuis, aan de tentoonstelling „Europaprijs” in het Casino-Kursaal en aan het atelier van kunstschilder Bosschem, dat alles onder leiding van E.H. Jan Gekiere, conservator van het museum Moderne Religieuze Kunst.

3. Bezoek aan het „Heemkundig Museum”, het Aquarium op de Visserskaai, de tentoonstelling „Europaprijs” in het Kursaal en eventueel aan het vroegere schoolschip „Mercator”, onder leiding van de heer O. Vilain, stadsbibliothecaris en ondervoorzitter van „De Plate”.

4. Uitstap naar Bredene-De Haan met een historische tram die voor die gelegenheid het Trammuseum had verlaten en extra werd versierd. Wandeling door de duinen, langs het strand en in de bossen om uiteindelijk terug te keren met diezelfde tram. Leiding R. Meeze.

Nadat elk gauw zijn keuze had gemaakt vertrokken de verschillende groepen om tegen 18 uur terug te zijn.

Alle deelnemers spraken een en al lof over hun heerlijke namiddag, niettegenstaande een dichte mist nu ook precies de kuststrook had uitgekozen om er zich te verspreiden.

Te 18.30 uur werd ons door het Stadsbestuur van Oostende een receptie aangeboden in de Alice Freyzaal ten Stadhuize.

Na een dankwoord van onze voorzitter werd het woord gevoerd door de heer Schepen Goekint die het nut beklemtoonde van ons verbond; de heren Schepen J. Felix en gemeenteraadslid M. Vanhecke, beide leden van onze afdeling, vertegenwoordigden mede het Stadsbestuur.

Tegen 20 uur verzamelden de deelnemers in het Koninginnenhof voor het avondfeest.

Een prachtig Koud Buffet met een rijke verscheidenheid van vis- en vleessoorten, wist eenieder te bekoren.

Tot 1.30 uur in de morgen slaagden de D.J.'s er in jong en minder jong op de dansvloer te houden.

Na een laatste pintje moest tenslotte wel iedereen het wagen door de donkere mist zijn weg huiswaarts te zoeken.

AFDELING ROESLARE-IZEGEM-TIELT

Zoals steeds hebben wij ons jaar ingezet met een gezinswandeling, ditmaal in de natuurreservaten van de Blankaart te Woumen (Diksmuide) en de

IJzermonding (Nieuwpoort) onder de leiding van konservator Paul Houwen.

Het was blijkbaar de laatste zomerse zaterdag van het seizoen: het was effenaf schitterend weer, en gewoon al fijn om in de natuur te zijn.

Wat ons tijdens de wandeling bijzonder heeft geboeid was de commentaar van Paul Houwen. Die man is bijzonder wetenschappelijk onderlegd maar bezit de kunst daarover te rapporteren op een manier die voor leken verstaanbaar is.

Wij hebben begrepen dat deze natuurreservaten zeer belangrijk zijn in België; niet enkel voor het behoud van zeldzame diersoorten maar ook voor de flora. Zeer veel watervogels komen op de Blankaart en de IJzermonding af. Eenden b.v. kunnen hier in de nabijheid van het water komen ruien. Zes weken kunnen die eenden dan niet vliegen omdat ze van veren wisselen. Hier kunnen ze aan de kost komen zonder te moeten vliegen. In de winter zitten er tussen de zeven- en de twintigduizend eenden. Zeldzame eendesoorten als de zomertaling en de slobeend, de kuifeend en de tafeleend worden hier regelmatig opgemerkt.

In de Blankaart nestelt ook een reigerkolonie van zowat honderd paren.

Er zijn opnieuw aalscholvers, die hier weggebleven waren, maar die nu uit Nederland ingevoerd worden en zich hopelijk zullen inburgeren. Naar het schijnt wordt de Blankaart ook bezocht door visotters en hermelijnen (zoogdieren).

Bij de planten hebben we enkele soorten die vrij zeldzaam zijn zoals de grote boterbloem en de moeraslatyrus...

Volgens Houwen is een natuurreservaat geen verworvenheid maar een biotoop die nooit af is en moet bijgehouden worden.

Alle dieren en planten hebben recht op voortbestaan en dat stelt Houwen op de eerste plaats: de mensen moet men in bedwang houden. Alleen geleide bezoeken zijn geoorloofd en zelfs die moeten beperkt worden.

Natuurbehoud stelt hij boven natuurgenot. Verder verduidelijkte de konservator dat natuurbehoud geen romantische bezigheid is maar een kwestie van zelfbehoud.

Na de wandeling gingen wij eten in het „Hotel de l'Yser” gelegen aan de historische sluizen te Nieuwpoort. Een gezonde eenvoudige boeretafel die smakelijk overkwam na de zeer gezonde en zonnige wandeling!

Op vrijdag 24 november hielden wij onze openingszitting.

De Heer Jan Verroken, Volksvertegenwoordiger, eerste onder-voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, kwam zijn gekende anti-Egmont standpunten verduidelijken. De belangstelling voor deze causerie, die een interessante antithesis vormde met de voordracht van Wilfried Martens uit het voorbije werkjaar van onze afdeling, was zeer groot. De spreker benadrukte vooral het gebrek aan dossierkennis van diegenen die het Egmont-Pakt hadden goedgekeurd. Traditiegetrouw werd de eerste avond van het seizoen afgerond met een receptie.

Op vrijdag 15 december stond onze jaarlijkse kaas- en wijnavond op het programma. Onze nieuwe voorzitter Dr. Marc Donck uit Roeselare trad officieel in functie. Hij bracht hulde aan de aftredende voorzitter Dr. Jur. Gaby D'Hooghe uit Rumbeke die zes jaar lang onze voorzitter is geweest en onder wiens leiding onze afdeling in alle aspecten vooruitgang heeft gemaakt en een eigen karakter heeft gekregen. Het boek „De moord op Karel de Goede” uitgegeven door het Mercatorfonds werd hem in naam van alle leden van de afdeling als geschenk aangeboden.

De zaal van het Vormingsinstituut was net groot genoeg om de kleine 200 man aan tafel te kunnen zetten. Als aperitief bezorgde J. Geldhof, Pastoor van Meetkerke, een frisse voordracht over klerikale humor in West-Vlaanderen. Gesloten kringen hebben inderdaad hun eigen humor! Humor is zeer subtiel en verschilt wezenlijk van „het komische” dat veel universeler is en werkt met het gebaar. Humor is woordkunst. Fijne humor is een kostbaar bezit: zij relativeert en helpt aldus te leven. Ze voegt vreugde aan verdriet, nooit omgekeerd... Marnix Gijsen zegt van zichzelf: „Ik ben een spectator, maar ik ben meer gedetacheerd”...

Na deze algemene beschouwingen haalde de Heer J. Geldhof de grappen aan van de bekende Pastoor van Haecke, een boeiend figuur, waarover de spreker veel heeft gepubliceerd. Er werd veel en hartelijk gelachen, ook met de manier waarop Pastoor Geldhof het naar voor bracht.

De avond verliep verder in de humoristische sfeer en er werd veel en smakelijk gegeten van de Belgische kazen, de Franse broden en Franse wijnen voor iedereen in overvloed!

AFDELING BRUGGE-OOSTKUST-HOUTLAND

EVEN AANDACHT VOOR DE KOMENDE AKTIVITEITEN IN 1979 :

Vrijdag 16 februari : muziekavond met P. Van Nevel, musicoloog-historicus, over liederen uit de humanistentijd. Plaats : conferentiezaal van het Stedelijk Groeningemuseum te Brugge. Contact en organisatie : Tino Vermeersch.

Vrijdag 16 of 23 maart : de marxistische filosoof Prof. Mandel. Precieze omschrijving van het onderwerp en plaats nog te bepalen. Idee en contact : V. Desmet en F. Moeykens.

Zondag 29 april : tocht in het Verdrongen Land van Saeftinge, onder leiding van de konservator. Idee en contact : D. Cleppe.

Zaterdag 19 en zondag 20 mei : bekroning van het werkjaar. Tweedaagse reis. Doel : Natuurpark de Hoge Veluwe en het Kröller-Müller Rijksmuseum. Wandeling en fietstocht (met huurfietsen). Idee : F. Mollet, contact hotel : R. Devriendt.

Bovendien : elke eerste donderdag van de maand, informele ontmoeting in Café Vlissinghe.

AFDELING TAXANDRIA

Wij wensen al onze leden en hun familieleden een vreugdevol 1979 en hopen voor onszelf dat wij dit jaar een zeer goede start zullen meemaken van ons 10e Akademisch Bestaansjaar !

Het eerste Sinterklaasfeest van V.V.A. Taxandria is achter de rug. Op 2 december ll. woonden ca. 130 leden een circusvoorstelling bij vooraleer in de vooravond hun opwachting te maken bij Sinterklaas. Alle aanwezige kinderen en volwassenen hebben veel van dit feest genoten ; dit tot grote voldoening van diegenen die zich extra hadden ingespannen om dit feest te doen slagen.

Wij denken slechts aan de dames Mieke D., Kris G., Claire P., Marleen P. die zich, naast de bestuursleden, zeer verdienstelijk maakten bij de organisatie en de animatie van het feest, en eveneens de fam. Van B., Tine P., die zich bij het bakken van massa's pannekoeken er zelfs een rivaliteit op nahielden. Dit ging zelfs zo ver dat men pannekoeken in hartvorm begon te bakken om de attractiviteit van de ene stand tegenover de andere te verhogen.

Vele inspanningen werden ook geleverd door Marleen P., Griet V. en Mevr. Van den Brande om de kinderen tijdig rondedansjes en liedjes te leren.

Terwijl enerzijds alle kinderen bij Sinterklaas moesten komen, werden anderzijds zeer irrationeel en willekeurig gekozen, ook volwassenen bij de brave man geroepen.

Bij deze gelegenheid werd even irrationeel privé-speculoos en privé-marsepein, die bij vergissing in de Klaasmand waren terechtgekomen, zomaar in het ronde verdeeld.

De personen voor wie deze versnaperingen wel bestemd waren danken uiteraard V.V.A. Taxandria vanuit het dieetstandpunt.

Prof. Mieke Coene - „Een nieuw vermogenstatuut voor de echtgenoten”.

Op donderdag, 7 december '78 waren er een 70-tal V.V.A.-leden in het Dennenhof tezamen gekomen om wat meer informatie in te winnen over het nieuw vermogenstatuut voor de echtgenoten.

Gelet op de ingrijpende wijziging van onze wetgeving terzake en op de moeilijke materie is Prof. Mieke Coene erin geslaagd op een zeer rustige manier een algemeen overzicht te geven, dat bij alle aanwezigen zeer goed in de smaak viel.

Opdat er geen misverstanden zouden ontstaan, moge er nogmaals op gewezen worden dat wanneer men een man soms aan de brievenbus de postbode ziet opwachten, men hieruit geen verkeerde konklusies dient te trekken.

PROGRAMMA TWEDE SEMESTER 1979

Op donderdag, 1 februari om 20.30 u. in het Dennenhof: „Audio-visuele poëtische evocatie van onze Polders.”

Deze zeer mooie evocatie wordt ons gebracht door ons medelid R. Wezenbeek.

Bij deze gelegenheid zal een historische achtergrond van de Polders en ons Taxandriagebied geschetst worden door de heer Keuckelinck, Hoofdbibliothecaris van Ekeren.

Inleiding: I. De Saedeleer.

Donderdag, 1 maart 20.30 u. in het Dennenhof: Pater Van Isacker „Mijn land in de kering”. Vlaanderen 1830 - 1914.

Inleiding: Rudi Pelckmans.

Karel Van Isacker (°Mechelen, 26 juni 1913) studeerde te Aalst, trad in 1933 toe tot de Jezuïtenorde en behaalde in 1941 het diploma Wijsbegeerte, Theologie en geschiedenis aan de Universiteit te Leuven. Sedert 1950 is hij Hoogleraar in de Hedendaagse en Belgische geschiedenis aan de UFSIA.

Zijn historisch werk staat geheel in het teken van de politieke en sociale geschiedenis van België, en wordt sterk door eigentijdse problematiek o.m. sociale en Vlaamse bewogenheid geïnspireerd.

Prof. Van Isacker tracht te begrijpen hoe, in anderhalve eeuw tijd, de kleine vriendelijke wereld van zijn land Vlaanderen, kan ontaarden tot een betonmaatschappij die velen kwelt of ergert.

Een synthetisch beeld wordt opgehangen door een historicus die bijna 30 jaar met een warm hart de geschiedenis van de Vlaamse mensen en hun land heeft bestudeerd en beleefd.

Het platteland, de stad, de mensen, de voortschrijdende industrialisatie, de crisissen, de zeden en gebruiken... Van Isacker wil zien hoe het was en hoe het nu is. Een verwording van de mens die de eenheid met de natuur heeft verbroken?

Donderdag, 5 april :

„Gevolgen van de ruimtevaart” door Prof. Van Hoof, Prof. em. KUL, Lid van de Koninklijke Vlaamse Akademie van Wetenschappen en Letteren en Schone Kunsten van België, Lid van de diverse commissies van de internationale astronomische unie.

Inleiding: E. Meeussen.

De grote vlucht en ontwikkeling die de ruimtevaart de laatste twee decennia gehad heeft, zorgde ook op moeder aarde voor een belangrijke evolutie.

Hoe en in welke mate deze nieuwe ontwikkelingen op ons dagelijks leven spelen zal het voorwerp uitmaken van deze interessante voordracht.

Zaterdag, 12 mei - vertrek 12 u. Uitstap voor het bezoek aan de nieuwe universitaire campus te Louvain La Neuve.

Het bezoek wordt aldaar geleid door Architect J.P. Blondel, die een van de architecten was die de basis van het concept heeft gelegd.

Nadat er nog een verrassing voor de leden in petto wordt gehouden, zal er zeer waarschijnlijk aansluitend gemeenschappelijk gedineerd worden te Leuven in de Faculty Club.

Terugkomst ten laatste om 24 u.

Gelieve **vrijdag, 15 juni** te reserveren voor de laatste taptoe in de Denneburghoeve.

Daar wij volgend jaar ons 2e lustrum vieren, willen wij onze taptoe anders organiseren.

Dus alle leden worden opgeroepen met volle teugen te genieten van ons voorlopig afscheid aan de Denneburghoeve.

Voor de beide laatste activiteiten volgen nog nadere gegevens in de loop van de maand april.

AFDELING ANTWERPEN

DERDE REEKS ONTMOETINGEN VAN HET ACADEMISCH JAAR 1978-'79

Dinsdag 20 februari 1979 — 770e ontmoeting

Spreker : Prof. Dr. H. E. Mertens, kanunnik, hoogleraar theologie K.U.L.
Titel : Hoop of Futurologie.
Inleiding : Dr. med. Piet Carpentier, oud-voorzitter.

Dinsdag 27 februari 1979 : Verlof

Dinsdag 6 maart 1979 — 771e ontmoeting

Spreker : Prof. Dr. G. Verbeke, kanunnik, hoogleraar aan de K.U.L.
Titel : Mythen sterven niet. Bezinning over de Griekse Mythologie en het begin van het westerse denken.
Inleiding : Cand. Chris D'Huyvetter-Swinnen, bestuurslid.

Dinsdag 13 maart 1979 — 772e ontmoeting

Spreker : Lic. Adriaan Linters - medewerker van de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg (Bureau voor industriële Archeologie en Molenzorg).
Titel : Industriële Archeologie.
Inleiding : Ir. Emiel De Hert, bestuurslid.

Dinsdag 20 maart 1979 — 773e ontmoeting

Spreker : Prof. Dr. W. Van Gerven, hoogleraar aan de K.U.L.
Titel : Leven wij reeds onder een E.E.G.-wetgeving?
Inleiding : Ir. Rudolf De Rycker, voorzitter.

Dinsdag 27 maart 1979 — 774e ontmoeting

Spreker : Prof. G. Borgers, hoogleraar Universiteit Amsterdam.
Titel : Paul van Ostaijen.
Inleiding : Dr. med. Yvonne Lammens, bestuurslid.

Dinsdag 3 april 1979 — 775e ontmoeting

Spreker : Dr. Kunsthist. Mireille Madou - Docent Middeleeuwse Kunst aan de Rijksuniversiteit te Leiden.
Titel : De Mens en zijn Kostuum. (toelichting met dia's).
Inleiding : Lic. Kristin Brinckman-Hilderson, onder-voorzitter.

Dinsdag 24 april 1979 - 20.30 u. : Kaas- en Wijnavond De gekende firma Mahler-Besse & Co laat ons fijne Franse wijnen proeven in de kelders van haar huis, Broederminstraat 9, Antwerpen. Deelname in de kosten : 120,— Bf p.p. Inschrijving bij ir. Eric Brinckman, penningmeester. Schrijf tijdig in ! Maximum 85 personen. Organisatie : Chris D'Huyvetter.

Zaterdag 12 mei en zondag 13 mei 1979 : Taptoe Met autocar naar de Eifel, de Moezel en de stad Trier. Bezoek aan de kratermeren van de Eifel. Boottocht op de Moezel. Wijnproeven in een kelder te Cochem. Overnachting te Cochem in Hotel Noss (traditioneel V.T.B. Hotel). Bustocht langs de meanders van de Moezel. Bezoek aan de historische stad Trier.

Prijs : 2.500,— Bf p.p. (alles inbegrepen). Inschrijving bij ir. Eric Brinckman door storting van een voorschot van 1.000,— Bf op bankrek. nr. 414-3106661-78 van V.V.A. Antwerpen. Reisleiding : ir. Amaat Monthaye. Organisatie : Chris D'Huyvetter. Opgelet : er zijn slechts 52 plaatsen beschikbaar. Inschrijving volgens datum van storting.

VERBOND DER VLAAMSE ACADEMICI BESTUUR 1978 - 79

ADDENDA

Afdeling Antwerpen

Oud-Voorzitter : Dr. Herman VANSTEENLAND.

Gouwbestuur

Raadsleden : dr. jur. Bernard VAN DEN DAELE, lic. not. Renée BERNARD, lic. germ. fil. Guido WYNGAERT.
Sekretariaat : dr. sc. Freddy VAN ZANDYCKE.

Afdeling Gent

Penningmeester : lic. wisk. W. BAETEN, Schoonmeersstraat 20, 9000 Gent.

Afgevaardigde redaktieraad Vivat : dr. sc. Freddy VAN ZANDYCKE heeft ontslag gegeven.

Gouw Antwerpen

Gouw Oost-Vlaanderen

VARIA EN PERSONALIA

STUDENTENPETTEN EN RUZIES EROM TE LEUVEN

Onze algemene penningmeester heeft een vermanende vinger opgestoken : Vivat moet zich omwille van budgettaire redenen zo stipt als mogelijk tot zestien bladzijden beperken, zoniet loopt de prijs te hoog op. Gezien in dit nummer belangrijke bijdragen verschijnen in verband met de algemene vergadering, wordt het tweede deel van het in titel vermeld artikel met instemming van de auteur verschoven naar ons volgend aprilnummer. Dus nog even geduld commilitones, patienta vertus !... De moraal : geef ons stijlvolle reclame van Vlaamse firma's voor meer budgettaire armslag !

AANKONDIGING

Te huur : ingerichte tandheelkundige behandelingskamer, gunstig gelegen in zeer modern en ruim gelijkvloers appartement, voorstad Gent. Tel. : 091 - 25 88 34.

EEN PAREL VAN EEN VERKIEZINGSMANIFEST

In dit proza, kenschetsend voor de „tweetaligheid” van franstaligen, zit allicht de verklaring waarom in St.-Genesius-Rode, Vlamingen en franstaligen elkaar niet verstaan :

„Gedurende de drie laatste jaren konden de Rodenaars leven wat de annexatie van deze Brabantse grond aan Vlaanderen zou juist menen : inderdaad is de houding van de C.V.P. beheer wel te vergelijken met diegene van de zeven Provincieën ten opzichte van Noord Brabant t.t.z. de uitbuiting van Generaliteitslanden ten bate van buitenstaande belangen.

Wat hebben we gezien : de onteigening van Rodenaars aan sportprijzen ; de verhoging van gemeentelijke belastingen en de geleidelijke vernietiging van het leefmilieu en dit waarom ? Om betere leefvoorwaarden aan Rodenaars te bezorgen ? Neen, om nieuwe inwoners aan te lokken gekozen volgens criteria die niets hebben te maken met het welvaart van de bevolking van Rode. Wij wensen aan Rode zijn eigen karakter te behouden ; zo : geen gemeentefusies en geen aantastingen van de huidige administratieve statuut.”

Marcelle GOENS-BRISON

Candidat F.D.F. au Sénat n° 14

Etudes : Monastère de Berlaimont, Lycée E. Jacquain, candidat Ingénieur civil (U.L.B.).

Résistante 40 - 45 (Groupe G sabotage).

Quatre enfants (connaissant bien le néerlandais et deux autres langues étrangères).

GELUKWENSEN

— **Adiel Debeuckelaere**, „Ruwaert van Vlaanderen”, medestichter van de Frontbeweging en van de Frontpartij, en al die jaren van toen tot heden voorman, boegbeeld en pijler in de Vlaamse Strijd, werd op 12 december 1978 volle negentig jaar.

Met ontroering brengen wij hulde aan zijn trouw en vitaliteit en wensen hem nog al de jaren nodig om het volledige Vlaamse Zelfbestuur te mogen beleven.

OVERLIJDENS

— **Edgard Debray**, ir., vader van Mw. Walter Kunnen-Debray, geboren te Doornik op 22.12.1888 en overleden te Boechout op 17.11.1978.

— **Jean Hauglustaine**, vader van J.M. Hauglustaine, geboren te Diegem op 30.7.1911 en overleden te Hasselt op 9.12.1978.

— **Odilon Frans Mariman**, ere-algemeen voorzitter-stichter van de K.V.IV., geboren te Sint Niklaas op 10.12.1892 en overleden te Beveren-Waas op 9.1.1979 (zie in memoriam in dit nummer).

— **Fernand Schouteden**, dr. sch., lid V.V.A.-Antwerpen, geboren te Borgerhout op 14.9.1914 en overleden te Wilrijk op 25.11.1978.

— **René Verhoeven**, dr. jur., burgemeester van Lommel, geboren te Lommel op 1.1.1921 en overleden te Lommel op 2.1.1979.

— **Louis De Vis**, ir., prof. aan de kath. Industr. Hogeschool Mechelen-Geel, stichtend lid V.V.A.-Mechelen, geboren te Hever op 26.4.1931 en overleden op 10.9.1978.

Op **zondag 29 april 1979** te 14.30 uur
in het Sportpaleis te Antwerpen

42^e VLAAMS NATIONAAL ZANGFEEST

Hoofdsekretariaat A.N.Z., Vrijheidstraat 30-32, bus 14, 2000 Antwerpen, tel. : 031-379392,
rekeningen : 000-0096336-15 of 410-0116611-40 of 001-0165000-79.